

EMIKO JEAN

ELLIE
BLACK
VISSZATÉR

PULSE
VÁLOGATÁS

NEM Ő AZ ELSŐ. DE Ő LESZ AZ UTOLSÓ?

Chelsey Calhoun nyomozó egész élete felborul, mikor telefonon értesítik, hogy Ellie Black, egy helyi fiatal, akinek évekkel ezelőtt nyoma veszett, ismét felbukkant Washington államban, a vadonban. Ellie visszatérésére reménysugárként tekint, hiszen Chelsey nővére is eltűnt húsz éve, amikor még tizenévesek voltak, és azóta kutat jelek, megfigyelések és más eltűnt lányok után.

Csak hogy a nyomozó szakmájában ritka a boldog vég, ráadásul Ellie megjelenése sokkal több kérdést vet fel, mint amire választ kínál.

Hiszen Ellie körül sem tiszta minden. Nem hajlandó elárulni, hol volt, vagy hogy hallgatásával kit védelmez. Chelsey-re vár a feladat, hogy megtalálja a megoldást. Ki kell nyomoznia, mi történt Ellie-vel: saját magáért, a nővére emlékéért, főleg pedig a következő lányért, akit elrabolhatnak, és aki – Ellie-től eltérően – talán sosem tér vissza.

© Wolf Marloh

EMIKO JEAN

a The New York Times bestsellerlistás írója, felnőtt és ifjúsági regények szerzője, könyvei több mint harminc nyelven jelentek meg. Művei helyet kaptak a Good Morning Americában, és olyan kiadványokban, mint a Marie Claire, az Entertainment Weekly, a Time, a Cosmopolitan vagy éppen a Bustle. Jelenleg Washingtonban él a férjével és két gyermekével.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.emikojean.com

www.facebook.com/PulseValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Olyan
ügyesen
váltogatja a szerző Chelsey
és Ellie nézőpontját, hogy az
elképedt olvasó nem győz lapozni.
Meghökkenítő fordulatok, fegyelmezett
stílus: Emiko Jean valóban olyan író, akit
érdemes olvasni.” **PUBLISHERS WEEKLY**

„Az Ellie Black visszatér jól megírt
történet, tele meggyőző karakterekkel,
és kiváló, ösztönös megérzésekkel. Ez
a regény csak még izgalmasabb lesz,
amikor már belelátunk a nyomozás
különböző folyamataiba is.”

THE WASHINGTON STREET JOURNAL

„A bonyolult cselekmény és a jól
megrajzolt szereplők a meghökkenítő
befejezésig lekötik az olvasót.”

BOOKLIST

„Az eltűnt lányok tragédiája jobban
érdekli a szerzőt a szenzációvá vált
bűnözőknél. Mert ezek a lányok nem
válaszolnak. És nem beszélnek arról,
hogy mi történt, csak azt suttogják:
»Találj meg minket!« Jean lenyűgöző
bűnügyi regényt alkotott. A frappáns
befejezés és a rettenthetetlen női
szereplők olyan íróvá teszik, akire
érdemes odafigyelni.”

KIRKUS

„Az Ellie Black visszatér lebilincselő
lélektani thriller, melyben fókuszba
kerül a sajnálatosan egyre elharapódzó
nők elleni erőszak, és a kitartás ereje,
hogy akkor is folytassuk, amikor
minden ellenünk szól.”

THE SEATTLE TIMES

EMIKO JEAN

ELLIE
BLACK
VISSZATÉR

— részlet —

ELSŐ

fejezet

CHELSEY ARRA ÉBRED, hogy cseng a telefonja.

– Ne – nyöszörgi Noah, a férje. – Lődd már le! – A matrac nyikorog, ahogy a férfi elhúzódik tőle.

Chelsey felkönyököl, és az éjjeliszekrényén a mobil után kutat. Nemrég múlt éjfél. Lehalkítja a telefont, és a kijelzőre bámul. – Munka.

– Ajánlom, hogy halott legyen – dünnyögi Noah.

Chelsey-t megmosolyogtatja Noah fanyar humora. Ő ugyanis rendőr. Nyomozó. Tehát valaki valószínűleg meghalt.

– Itt Calhoun nyomozó – veszi fel a hívást. Felkapcsolja a lámpát, a matrac szélére húzódik, a hideg borzongás végigszalad a gerincén. A tavasz Coldwell Beachben mindig fagyos. Akárcsak a nyár. A lakók szerencsések, ha néha 18 Celsius fölé kúszik a hőmérséklet. Washingtonnak ez a partszakasza két sziklameredély között fekszik, és híres a szélsőséges időjárásáról. Lewis és Clark lakhatatlannak jelölték meg a térképükön.

– Chelsey? – szól a főnöke, Abbott őrmester. Chelsey nem lepődik meg, amikor Abbott a keresztnévén hívja. Nem számít, hogy a férfi kollégáit a vezetéknevükön szólítja. Egy cseppet sem. – Hívást kaptam. Találtak egy lányt – mondja,

majd egy másodpercnyi szünetet tart. – Elizabeth Blackként mutatkozott be.

Erre Chelsey pislog. Ellie Black? Él? Két év telt el. Hirtenlen feláll, és kihangosítja a telefont.

Noah felkapcsolja az éjjeli lámpát. A nyakában aranylánc lóg két medállal: a huszonegyes, a régi kosárlabdás mezszám, és egy szentkép. Chelsey nem emlékszik, melyik szent, valamelyik spirituális harcos a jó és a rossz harcában.

– Mi az? – Noah felül, és a szakállát vakargatja.

Chelsey az ajkához emeli az ujját, aztán tollat és papírt halászik elő az éjjeliszekrény fiókjából, miközben Abbott ledarálja az adatokat. Ellie Blacket a Capitol State nemzeti parkban kirándulók találták meg. Leírja a telefonszámukat. Ellie-t a Legacy Memorial kórházba szállították. Az állapotáról egyelőre nincs hír. Chelsey ráuglizik a helyre. Olympia. Két órányira délkeletre.

– Menjen be a kórházba!

– Már indulok is. – Chelsey felrántja a farmerjét.

– Douglast ráállítottam az ösvényre, ahol a lányt megtalálták.

Ellenséges szünet. Douglas. Abbott őrmester fia. Kiskoruk óta ismeri. Mindketten zsarugyerekek. Chelsey-é a magasabb rangú, rendőrfőnök. Doug faterja még egyenruhás, így Doug még nem őrmester, még nem Chelsey felettese. Két évvel idősebb Chelsey-nél. Pár évig tökörészett, mieelőtt az apja nyomdokába lépett. Abbott nemrég előléptette a fiát nyomozóvá, azonos rangba került Chelsey-vel, noha a nő több munkaórát tudott igazolni. Chelsey nem bánta. Komolyan. Különbén is, útjaik ritkán keresztezték egymást. Chelsey a családvédelemnél dolgozik, Doug a drogügynél.

Chelsey-nek beugrik az egyik piknik az őrsön. Amikor még fiatalok voltak. Amikor Lydia, az ő nővére még élt. Doug benne volt egy fiúcsapatban, amely Chelsey-t csúfolta. Fag-

gatták, hogy bento dobozban érkezett-e.* Chelsey-t ugyanis örökbe fogadták. Tősgyökeres japán. Viszont az egész családja szőke és tejfehér bőrű. Az emlék még most, harminc évvel később is fáj. Gyomorrontás görögdinnyétől. Felhők a nap előtt. Néma könnyekben elvérző nevetés egy tölgyfa alatt. Attól kezdve Chelsey meggörnyedve, a földet bámulva járt. Volt egy fiúja, aki csúfolta érte, kinevette, ahogy görnyedezik. Chelsey hosszú utat tett meg, de máig emlékszik Dougra, meg a hajdani fiújára, és a hozzá hasonló emberekre, mint karok, amelyek le akarják nyomni.

– Chelsey, ott van?

A nő kétszer nyel.

– Igen, itt vagyok.

– Ha csakugyan Ellie Black, akkor találják meg a felelőst! Letartóztatást akarok, méghozzá hamar!

Chelsey berzenkedik a parancsolgatás ellen, de magába fojtja az indulatot.

– Vettem. – A mobilt egy kézzel fogva magára rángatja a pólót.

– A sajtó ráugrik erre – folytatja Abbott. – Nagyon fognak figyelni. Én is. Úgyhogy semmi baki.

– Tájékoztatni fogom.

– Ajánlom is – feleli az őrmester.

Chelsey leteszi, befejezi az öltözködést, szoros lófárokba köti a haját a tarkóján. Cipő. Hol a cipője?

– Jól hallottam? Meglett Ellie Black? – Noah követi őt a lakásban. Csinos lakás. Ideiglenes. A falak fehérek, a mennyezet szemcsés gipszkarton. Van egy dívány. Egy étkezőasztal. Jobbára Noah cuccai. Köztük két *Csillagközi Romboló* poszter, bekeretezve. Az egyik egy fölemelt ököl, alatta a „MIND EZT MONDJUK” szavak, a másik egy gyönyörű nő,

*A bento hagyományos japán egytálétel, amelyet bento dobozból szoktak enni. (A ford.)

egy cylon, arra figyelmeztet: „SOSE FELEDD, KI AZ IGAZI EL-LENSÉG!” Chelsey és Noah mindketten sci-fi örültek.

– Még nem igazolták – mondja Noah-nak.

Nem túl gyakori, de Chelsey pályafutása során is meg-
esett egyszer-kétszer, hogy előállt egy illető, valamilyen eltűnt gyermeknek mondván magát, hátha kizsebelheti a bántattól lesújtott szülőket. Ellie szülei pár héttel az eltűnése után jelzálogot vettek fel a házukra, hogy ötvenezer dolláros jutalmat ajánlhassanak fel a nyomravezetőnek. Az időzítés azonban nem klappol a csaláshoz. Ellie nem tűnt el túl régen ahhoz, hogy felismerhetetlen legyen. Egész pontosan két éve, két hete és egy napja veszett nyoma. Chelsey naplót vezet az évfordulóról.

– Jesszus, mennyi az esélye? – Noah megáll a kandallónál. A párkányon fényképek, az egyikén Noah a diplomaosztóján, köpenyben és négyszögletű egyetemi kalapban. A másik ugyancsak Noah és a családja egy rodeón: szülők és mind a hat kölyök farmerben meg cowboy-kalapban. Egy esküvői kép a bíróságról, ahol Chelsey-vel megesküdtek. Végül a tizenéves Chelsey, tetőtől talpig terepruhában, a vállán puskával, a lábánál egy döglött szarvassal – az első zsákmánya. A Coldwell Gimnáziumban töltött évei sörétekkel, nyúzással, és iránytűvel való tájékozódással teltek.

Chelsey átmegy a szobából a konyhába, ahol a vacsorára fogyasztott curry maradványai még mindig fűszerezik a levegőt. Egy széf hever a laminált pulton. Chelsey elforgatja a tárcsát; a széfben szunyókál a pisztoly és a fegyveröv. Noah megdörgöli a tarkóját. Feszélyezik a tűzfegyverek, mégha egy tanyán nőtt is fel, ahol hétvégente prérifarkasokra lövöldözött. Ráadásul egy nyomozót vett feleségül.

– Gondolom, holnap nem nézünk házat. – Noah felmarkolja a pultról a felesége kulcsait, és felényújtja.

– Sajnálom. – Chelsey *megmarkolja* a kulcscsomót. A bocsánatkérés lagymatag. Másfél évig jártak. Valamivel több,

mint hat hónapja házasok, és azóta is házat keresnek. Egy helyet, ahol megállapodhatnak. Chelsey-nek az összes ingatlan ellen volt valami kifogása.

– Semmi baj. Megértem. – Ám Noah szemében megmarad a csalódás. *Ha zsaruvál kötsz házasságot, százak lesznek a kapcsolatotokban – te, ő, és az összes eset minden családtagja, szokta mondogatni Chelsey anyja.*

– Nem tudom, mikorra leszek képes átütemezni – szól Chelsey.

Noah a homlokát vakarja.

– Emiatt ne izgasd magad. – Megint felvillan valami a szemében. Talán kezdi fárasztani ez a tánc? Chelsey hátalép, Noah előre. Mikor megismerkedtek, akkor is ez volt. Noah örökké csak kergette Chelsey-t.

Peetnél telt ház volt két és fél éve, Chelsey nyomozói ki-nevezésének buliján. Ellie Black másnap tűnt el. A zsaruk hátba csapkodták, gratuláltak, kérték, hogy hadd fizessenek neki egy sört, de ő elhárította. Már így is sokáig maradt. Noah odanyomakodott mellé a pulthoz. *Noah vagyok, mutatkozott be. Most szereztem meg a tanári diplomámat. Helyettesítek a középiskolában, de teljes munkaidős állást keresek.*

Chelsey mindig gyanakodott azokra, akik túl sokat beszéltek magukról.

Testnevelést akarok oktatni!, ordította túl Noah a ricsajt.

Chelsey intett Timnek, a csaposnak, és kérte a számlát.

Noah sértődötten a mellkasára szorította a kezét. *Már mész is? A tornatanárság miatt?*

Nem, semmi bajom a tanárokkal, felelte Chelsey, és ráfirkantotta a nevét a számlára. Tim egy nejlontasakra való készített csúsztatott elé.

Üdvözlöm a főnököd, mondta, és közben Noah-ra szegezte a tekintetét.

Chelsey köszönetet mondott Timnek, aztán Noah-ra nézett. *Vacsorát kell vinnem apámnak.* Az apja a kemoterápia

közepén tartott. Kutyaül érezte magát, házsártosabb volt egy szárnál. Szinte mindent fémesnek érzett. Csak a csípős csirkeszárnát és a savanyú gumicukrot bírta megenni. Chelsey, sarkában Noah-val, utat tört magának az emberek között.

Hadd jöjjelek veled, kérte a fiú odakint. Lélegzete ködként kavargott a tavaszi estében, kezét mélyen befúrta a zsebébe.

Chelsey megállt, végigmérte. *Nagyon hízelgő, de momentán nem érdekel a randizás. Sok dolgom van. Az apám rákos...* Várta, hogy a tabu szó hasson. Eljessze Noah-t.

A fiú szélesen mosolygott. *Hadd menjek veled,* ismételte. *Segítetek.*

Úgy nézek ki, mint aki segítségre szorul? kérdezte gúnyosan Chelsey.

Nem, de általában az ilyen emberek szorulnak a legnagyobb segítségre.

Chelsey nem akarta kedvelni ezt az alakot. *Neked valami bizarr megmentő szindrómád van?*

Csak ha csinos lányokról van szó. Elvigyorodott, fehér fogai ragyogtak a szakálla mögött.

Oké. Chelsey hagyta, hogy a fiú vele jöjjön. Hátrahagyták Noah kocsiját, ő fuvarozta mindkettőjüket, ügyelve, hogy látszódjon a pisztolya. Noah füttyentett, mikor meglátta a házat. *Szép hely!*, mondta a manzárdtetőt gusztálva.

Gyere. A lány kinyitotta az ajtót. Apja a díványon feküdt, a tévében a *Belső ellenség* ment.

Maga meg ki a fene?, füttyentett az apja, mikor meglátta Noah-t. Egy szál haja sem maradt, az arca sápadt, a bőre fakó lett. Oxigéntartály állt a közelében, a kanül egy rózsaszín párnára dobva. Chelsey anyja szerette azt a díványt.

Apa!, pirongatta a lány. *Ezt viselned kellene!* Visszacsatolta a tömlőt az apja fejére.

Kérdeztem valamit!, csikorogta az apja.

Ö Noah. Követett hazáig.

Az apja nem volt hajlandó kezét rázni Noah-val. *Rákos, mi?, kérdezte Noah, és leengedte kinyújtott karját. A tanyán, ahol felnöttem, volt egy rákos lovunk. Ízlett neki az a CBD tabletta, amit az állatorvos felírt. Az talán segítene.*

Maga egy lóhoz hasonlít engem, fiam?

Chelsey nem próbált közbeavatkozni. Várt, hogy lássa, miként reagál Noah. Kéri-e, hogy vigye vissza a bárhoz. Magán tartotta a kabátját.

Nem, uram, felelte Noah sztoikus fapofával. A ló sokkal kedvesebb volt.

Chelsey apja meghökkenve felkacagott, felköhögött némi vért, majd székkal kínálta Noah-t.

Chelsey pislog, hogy kiverje a fejéből az emléket. Mereven néz a férjére, és lazán lógatja a kezében a kulcsot.

– Mennem kell.

Noah pusztit nyom az arcára.

– Vigyázz magadra. – Mindig ezt mondja. Hiábavaló kérdés. Mintha Chelsey megállíthatná a golyót, egy öklöt, vagy egy kocsit, amelyben egy drabális részeg ül a volánnál.

Belenyomja a lábát a cipőjébe, és leszalad a lépcsőn a hideg éjszakába. Noah a lépcső tetején, az ajtófélfának támaszkodva vár. Chelsey egyfolytában őt nézve beül a kocsijába, egy Oldsmobile-ba, amelyet az apjától örökölt. A hátsó ablakon van egy öntapadó *A szentjánosbogár világából*. Noah-tól kapta a harmadik randijukon. Annál a vacsoránál kiöntötte a szívét, és őszintén elmesélte, milyen felelősségekkel jár zsarunak lenni. Megszabadította magát a terhektől.

A maradékot elvitték a lány apjának. Miközben az apja elszunnyadt a fájdalomcsillapítók éterében, Chelsey kikísérte Noah-t a furgonjához, és a fiú megcsókolta. Az éjszaka csendes volt, békés, bársonyfekete. A lány kigombolta a blúzá. A fiú kinyitotta a furgon ajtaját. Bemásztak, mindenüket ledobták magukról, és összetapadtak.

Gyorsan beleszeretett Noah-ba.

Jobbára mindenbe beavatja a férjét. Noah tud Lydiáról, a felesége halott nővéréről. Tudja, hogy a szülei elváltak. Tudja, hogy a Chelsey tizennyolcadik születésnapja utáni napon az anyja megszökött Scottsdale-be. És tud az apja haláláról, mert ott volt mellettük, miközben az apját elvitte a rák. Valamint tud a negyven év alatt összeszedett, idejétmúlt bútorokkal és rossz emlékekkel telezsúfolt házról, amely Chelsey-re szállt az apja halála után.

De nem tud mindent.

Chelsey a volán mögül int Noah-nak, nyeldekelve a bűntudattól és a félelemtől. A rettegés lassan csöpögő infúziójától. Nem akarja elveszíteni a férjét, de úgy tűnik, nem tarthatja meg, ha nem mond le valami másról. Beindítja a motort, rabul ejtve Noah-t a fényszórók sorompói között.

MÁSODIK fejezet

CHELSEY HARMINC PERCE gurul az Olympia felé vezető úton, mire az ujjait ellazítja a kormányon. Nincs forgalom, leszámítva egy-egy kamiont. Közlekedési lámpák sincsenek a kétsávos úton. Felkapcsolja a fényszórókat, és mélyebben belesüpped az ülésbe. Ez a keskeny sáv az egyetlen ki- és bejárat Coldwellbe. Az egyik oldalon sötét fák és szürke szirtek csillognak az ezüstös holdfényben, a másikon fehértarajos óceáni hullámokat rekeszt el egy vékony acélsodrony. Egy napon majd egy szökőár elmossa az utat, elvágva ezzel Coldwellt a külvilágtól. Chelsey mély lélegzetet vesz. Kívülről ismeri az utat, így megengedheti magának, hogy lazítson, és elmerüljön a múltban.

Ellie Black.

Eszébe jut a két évvel ezelőtti első hívás, egy nappal az után, hogy megismerkedett Noah-val. A rádió recseg, a diszpécser karcos hangja bejelenti, hogy egy tizenhét éves lány, aki a barátnőjénél aludt, nem jött haza.

Chelsey egy hajtűkanyarral azonnal áttért a főutcára, és Blackék házához robogott a silány Coldwellen át. Nem is emlékszik, mikor kezdett változni a város. Lassan erodálódott, valahogy úgy, ahogyan a szikla kopik a víztől. Elsőnek az iskolákban csökkentették harminc százalékkal a tantestületek létszámát. Aztán bezárt a könyvtár. Követte a szabad-

időközpont, ami valamikor, Chelsey kislánykorában pezsgett az élettől. Nyáron gyerekek úszkáltak a medencében. Ősszel fociztak. Télen kosárlabdáztak. Tavasszal kézműves foglalkozásokat tartottak. Mostanra a bedeszkázott épület megadta magát a sós víznek és a viharoknak. És a gyerekek? Kénytelenek voltak felmenni a netre, vagy bevették magukat az erdőbe.

Blackék a kisváros északi részén éltek, egy olyan negyedben, amelyet elsősorban halászok és konzervgyári munkások laktak. A házak elvadult borókabokrok, barna pázsit és drótkerítések mögött húzódtak.

Chelsey bekopogott Blackék ajtaján, a tornác nedves és nyirkos volt a lába alatt. Doug nyitott ajtót. Akkor még egyenruhás volt, nem léptették elő nyomozóvá. *Szia!* Szélesen mosolygott. Fiatal volt, buta, és túlságosan izgatott az esettől, meg attól, hogy ő érkezett elsőnek. *Már elkezdtem felvenni a vallomásokat!*

Meg kellett volna várnod!, felelte Chelsey.

Doug lángvörös lett. *Bocs.*

Jimmy, Ellie apja jelent meg, és megkerülte Dougot, hogy bemutatkozzon. *Jimmy Black.* Nyújtotta a kezét. Chelsey megrázta.

Calhoun nyomozó, coldwelli rendőrség.

Jimmy hunyorogva nézett rá. *Mióta van a testületnél?*

Chelsey számára hátrányt jelentett az arca. Sima volt, és feltűnően ázsiai. Láttá Jimmy vonásaiban a kétséget. Túl fiatalnak, túl idegennek találta Chelsey-t. Egyáltalán beszél angolul? *Majdnem tíz éve szolgállok,* válaszolta leengedett pillákkal, aztán felkapta a tekintetét. *Szeretném, ha Elizabeth-re fókuszálnánk. Beszélhetnénk róla?* Később gratulált magának. Király volt. Fókuszált! Noha ez volt az első ügye nyomozóként. Noha nyugtalanító vadsággal dübörgött a szíve. Néha eltűnődött, milyen kicsinek érzi magát. Milyen kezek formálták, koptatták.

Jimmynek ez látszólag elég is volt. Beengedte Chelseyt. *Köszönöm, hogy eljött, nyomozó.*

Szólítson csak Chelsea-nek, felelte a lány, és beóvakodott a nappaliba. Kat, Ellie anyja, egy kifakult, kék bársonypam-lagon ült, és két kézre fogott egy bögrét, amelyből még egy korty kávé sem hiányzott. Jimmy lesüllyedt a felesége mellé, olyan közel, hogy majdnem összeértek. Olyan mereven ültek, mintha szélrohamra számítanának.

Chelsey helyet foglalt velük szemben egy kopott, skótkockás fotelben. *Mondják el, mi történt! A diszpécser szerint a lányuk nem jött haza.* Doug az ajtó mellé állt, terpeszben, kezét a nadrágszíja alá fúrva, és kidüllesztette a mellét.

Kat belebámult a bögréjébe. *Próbáltam hívni Ellie-t,* magyarázta üres hangon, melyben Chelsey felismerte a sokk je-lét. Az ember sose akarja elhinni, hogy vele is megtörténhet. *Aztán felhívtam Indiát.*

Chelsey kilátott a konyhába, egy szelektív hulladékgyűjtőben alig értek már el a palackok, bor, whisky, tequila. És az egyik szekrény betört, mintha ököllel vágta volna bele. Chelsey felemelte az állát a sérülések láttán. *Mi történt a konyhaszekrényükkel?*

Betörtem, felelte Jimmy nyugodtan. Túlságosan is nyugodtan. *Berágtam.*

Ellie eltűnése előtt vagy után? A szobában a levegő mintha megfagyott volna, aztán lüktetni kezdett. Kat lehorgasztotta a fejét.

Előtt, felelte Jimmy fojtottan. *Nincs mit rejtegetnem. Ujjlenyomatokat akar? Vagy házkutatást? Csak tessék!*

Jól van. Szeretnék körülnézni. Elsősorban Ellie szobájában, de az várhat, mondta Chelsey, és elhelyezte Jimmyt a gyanúsítottak sorának vége felé. *Ki az az India?,* fordult vissza Kathez.

Az asszony nyelt egyet. *Nem ismerem túl jól. Ellie-nek nincs sok barátja. Egy hete hallottam először a nevét. Hála is-*

tennek, ragaszzkodtam hozzá, hogy Ellie megadja a telefonszámát. Úgy volt, hogy Ellie Indiáéknál fog aludni. De India azt mondta, hogy utoljára valami motelben látta Ellie-t. Buliztak. Kat hangos koppanással letette a bögrét a kisasztalra. Úgy érzem magamat, mintha egy alternatív világba kerültem volna. Hogy történhetett ez meg?

Sok minden kitépheti az embert a világából. Ám Chelsey ezt megtartotta magának. Katnak ezen kívül nem igen voltak érdemleges információi, Jimmy pedig akkor éppen dolgozott.

Biztos, hogy Ellie előkerül. Tudjuk, milyenek a lányok, bölcselkedett Doug. Fejükbe vesznek valamit, és mennek neki a vakvilágnak. Chelsey szája megrándult. Undorodott a sunyi célzástól, hogyha valaki nőnek született, akkor automatikusan hibás valamiért.

Jimmy felállt, a keze ökölbe szorult. Nagydarab ember volt, és egy baseballütőt tartott a bejárat mellett. *De nem ő. Az én lányom nem.* Fenyegetően Doug felé indult. *Ellie nem megy neki a vakvilágnak.*

Chelsey gyorsan közéjük állt, a százötven centijével választatva el egymástól a férfiakat. Ugyanakkor felmérte az ütőt is, kiszámította, hány lépés kellene Jimmynek, hogy felkap hassa. Három, talán kettő. *Abbott, miért nem megy el sétálni?* Nem kérdés volt.

Bocs, makogta Doug, felemelve a két kezét. Nem akartam megsérteni. Kihátrált az ajtón, és a pázsiton ácsorgott, a mobilját bámulva. Doug szeretett videókat készíteni, amelyeket posztolt a közösségi oldalakon. Jesszus! Középső gyerek volt, mindenki kedvét kereste.

Igaz, amit mondott? Kat szemében remény gyúlt. *Tényleg folyton megtörténik?*

Ilyen helyzetekben Chelsey-nek a statisztika volt a legjobb barátja. *Ellie korosztálya, vagyis a tizenhattól huszonegy éves fiatalok nyolcvanegy százaléka valóban visszajön.* Azt már

nem tette hozzá, hogy huszonnégy óra elteltével ennek az esélye fél százalékra zsugorodik. Jobb hagyni, hogy a dolgok maguktól alakuljanak. *Most pedig, meséljenek valamivel többet Ellie-ről!*

Kat felsorolt több lényegtelen adatot: *Ellie önféjű. Időnként csökönyös. A jegyei nem valami jók, pedig nagyon okos. Jimmy, emlékszel, hogy ötödikben milyen jó eredményt ért el írásból? Nincs sok barátja, de a fiúja, Danny imádja.*

Ezek a részletek azt mutatták, milyen különleges Ellie. Bizonyíték arra, hogy érdemes kutatni utána. Kat semmi képp sem tudhatta, hogy minden ügghöz egy gondosan kiszámolt összeg van tűzve, megszorozva a szülők vagyonával, aztán elosztva bőrszín és vallás szerint. Minél szegényebb és sötétebb bőrű volt egy lány, annál kevesebb pénzt és időt investált a rendőrség a megmentésébe – elvégre a közönséget kevésbé háborította fel az ilyen lányok eltűnése. Talán Ellie anyja megérezte, hogy egyes lányok többet érnek másoknál. Chelsey nem osztotta a véleményüket. De ez akkor is tény, még ha ő nem is hajlandó elhinni.

Átkutatta Ellie szobáját, ahonnan kisvártatva távozott, és megígérte, hogy jelentkezni fog, amint több információ áll a rendelkezésére. Nem volt vészhelyzet. Még nem. Ellie cipőjét, mobilját és vérért még nem találták meg. Kat még nem sírt azzal a fuldokló zokogással, amely az ember egész testét rázza, és Blackék létezése sem zsugorodott egy napról napra élt életbe.

Ettől függetlenül Chelsey gyorsan lezavarta a szokásos eljárást, és kikérdezett mindenkit, aki utoljára látta Elizabeth-et. Kezdve Indiával.

Nézze! Ellie és én csak párszor lógtunk együtt. Jól elvöltünk, de nem álltunk közel egymáshoz, mondta India egy rozoga, szúnyoghálós ajtó mögül. Halványszőke, festett haja volt, és pici, ezüst orrgyűrűje, amely csillogott a fényben. Chelsey piát érzett a lélegzetén, nem frisset, hanem a pórusaiból szí-

várgott. India másnapos volt. *Különben is, Ellie ötlete volt,* folytatta a lány.

Mi volt Ellie ötlete?, noszogatta Chelsey. Egy sirály sívított, és leereszkedett az udvarba.

A buli. Én csak fuvaroztam, és kész. Nem vagyok az őrzője.

Persze. A lányt jobban aggasztja, hogy pácba kerül, mint Ellie eltűnésének ténye. *Nem érdekel a buli, az sem, ha ittak, és az sem, ha drogoztak,* biztosította a lányt Chelsey, *én csak Ellie-t akarom megtalálni.* Ez annyira meglágyította Indiát, hogy küldött Chelsey-nek képeket a buliról. Chelsey összerakosgatta a képeket úgy, hogy megállapítsa az idővonalat. 23:31 volt az utolsó, amikor Ellie-t megörökítették a motel-szobai buliban. 23:39-re eltűnt. Ott volt, aztán nem volt ott, mint egy pillangó, amelyet elfújta a szél.

Következőnek Chelsey kikérdezte Daniel Partridge-et, Ellie barátját. *Otthon aludtam,* jelentette ki Danny a lábát lóbálva. Partridge-ék házában ültek, egy beépített asztalka melletti fapadon, amelyre kalászkákat faragtak.

Van valaki, aki kezeskedik magáért?, kérdezte szemrebbelés nélkül Chelsey. Lydia, a nővére ezt nevezte az ő rókaarcának. A bűnök többségét olyasvalaki követi el, akit az áldozat ismer. Danny kedvesnek látszott. De épp az ilyen fiúkkal kell vigyázni. A piszkok, azok fitogtatják a disznóságaikat, miközben a pállott érzelmi szennyesüket talicskázzák. A helyes fiúk mélyre elássák őket.

Daniel lába megdermedt. A szeme elkeskenyedett. *A szüleim dolgoztak, de anyám beadott egy kis vacsorát.* A szüleinek egy bárjuk és egy éttermük volt a főutcán. Pár hónapja, ha Chelsey jól emlékszik, a Varsát megrongálták, a REZBÖRÜ és a MENY VISZA A REZIBE szavakat mázolták narancsszínű festékekkel a főutcai ablakokra. Partridge-ék chinook őslakosok voltak. Lesikálták a mázolmányt, beszereltettek térfigyelő kamerát, és kiakasztották a törzsi zászlójukat az ablakokba.

Szeretném felhívni az anyját, ha nem haragszik, mondta Chelsey. *Hogy igazolja a történetét.*

Danny felugrott a padról, és addig rángatta ki a fiókokat, amíg talált egy darab papírt és egy reklámtollat a helyi horgászboltból. Lefirkantotta az anyja nevét és telefonszámát, majd úgy dobta az asztalra a papírt, mint egy kesztyűt. *Fogja!*

Chelsey megsértette, de mindenki gyanúsított volt. Chelsey Katet és Jimet is lenyomozta. Ahogy szorongatták a bögréjüket. Túl szorosan? Túl lazán? Miféle részletekkel szolgáltak? Túl bőbeszédűek voltak, vagy túl tétovák? A igazság vékony kötélen egyensúlyozik.

Mint kiderült, Dannynek volt oka védekezni. Állításával ellentétben nem volt otthon egész éjjel. Szóval hazudott. Azt álcázta sértődöttséggel.

Aztán Chelsey kihallgatta a bulizó srácokat, és Ellie tanárait. A jellemzések a rossz és a rosszabb között ingadoztak. *Mekkora kamu csaj volt, játszott a gazdagot,* nyilatkozott egy osztálytárs. *Az a lány? Mindig is azt hittem, hogy előbb-utóbb megöleti magát,* jelentette ki egy tanár olyan önelégülten, hogy Chelsey majdnem elhányta magát.

Eső kopog a szélvédőn, és Chelsey visszazökken a jelenbe. Bekapcsolja az ablaktörlőt. Már közelebb jár Olympiához. Közelebb Ellie-hez. Még harminc perc, és a kórházban lesz. Ettől úgy elszorul a szíve, mintha meglasszózták volna. Az autópálya háromsávosra szélesedik. Több az autó, a kamion, a gyorsbűfé, a motel, a benzinkút... Az anyósülésre dobott mobilra pillant. Fel kell hívnia Jimmyt és Katet.

Jimmy tartotta a kapcsolatot Chelsey-vel. Utoljára öt hónapja találkoztak. A halász rákapott, hogy be-belátogatott az őrre. Besétált nyitáskor, kérés kezében egy termosz kávéval és egy tucat fánkkal a Tanyasi Pékségből. Legutóbb Suzette-nek ajándékozta őket a recepción, és kifaggatta a férjéről meg az unokáiról. Jimmy felegyenesedett, amikor meglátta Chelsey-t. A nő hátravezette az irodájába, és becsukta az

ajtót. Leültek egymással szemben az asztalhoz, és elkezdték a rituálét. Mindig egy kis bájcsevejjel kezdtek.

Hogy van, Jim?

Vagyogatok, felelte a férfi.

És Kat?

Ó, hát tudja. Vannak jó és rossz napjai. Sam és a családja hamarosan beköltözik hozzánk, és ez felvidította egy kicsit.

Ellie-nek volt egy Sam nevű nővére. Tíz év volt köztük. Jó sok. Nem úgy, mint Chelsey és Lydia közt. Lydiával nem voltak vértestvérek, de minden másban osztoztak. *Olyanok vagytok, mint a borsó meg a héja,* mondogatta az anyjuk.

Hiszen az jó!, mondta Chelsey.

Hát maga? Hogy van a férje? Olvastam, megírták az újságban, hogy az állami bajnokságban szerepeltek. Noah letanította az első évét az Ilwaco középiskolában, ahol ő volt a kosarasok edzője, és indultak az állami 2A bajnokságon. Lesújtotta, hogy nem ők győztek, kénytelen volt felvonulni a csapattal a szülei rönkházába, hogy kikeseregjék magukat.

Noah jól van. Chelsey szünetet tartott, mert tudta, Jim mit akar kérdezni. Akár át is eshetnek rajta. Úgy tekintett ezekre a beszélgetésekre, mint egy öreg kutya eutanáziájára. Minek húzni az időt? *Jim, nem találtunk új nyomot,* mondta gyengéden. *Tudja, hogy azonnal telefonálnék.*

Jimmy sóhajtott, levette a baseballsapkáját, két tenyere közé simítva az ellenzőt. Haja apró szürke és barna csomókban ágaskodott. *Láthatnám?*

Természetesen. Chelsey felállt, és elővette a bizonyítékokkal teli dobozt. Az asztalra tette, és emlékeztette Jimmyt, hogy ne nyissa ki a plasztik tasakokat. *Az úgy még nincs lezárva.*

Jimmy bólintott. Ismerte a szabályokat, sosem változtak. Először elolvasta a jelentést. Aztán a tanúvallomásokat. Keresve valamit, amit Chelsey elnézhetett. Bármilyen információmorzsát, ami kulcsot adhatott Ellie esetének meg-

fejtéséhez. Végül a tárgyi bizonyítékokat. Mindegyiket úgy vette a kezébe, mint egy porladó ereklyét: Ellie egyik cipőjét, repedt kijelzőjű mobilját, a véres kavicsokat, a motel és a szomszédos pünkösdi imaház térfigyelő kameráinak felvételeit – mindegyiken a parkoló állt a középpontban, ahol Ellie dolgait megtalálták. A furgonok és az összevissza álló autók eltakarták Ellie lehetséges helyzetét. Chelsey felhajtotta az olvasható rendszámtáblákhoz tartozó tulajdonosokat, de senki sem látott semmit.

Csak annyit mondjon, még mindig hiszi, hogy él!

Chelsey elkezdte visszarakosgatni a bizonyítékokat a dobozba. Ezek lettek volna az utolsó tárgyak, amelyeket Ellie a kezében tartott? Mit mondanának, ha tudnának beszélni? Miféle titkokról suttognának?

Az eset még mindig nincs lezárva. Addig nem hagyom abba a kutatást, amíg Ellie elő nem kerül, ígérte a nő, mert valóban hitt ebben – lehet, hogy ostobaság volt, de hinnie kellett. A remény borotvaélén egyensúlyozott.

Jimmy ünnepélyesen bólintott, aztán remegő hangon kiementette magát. Chelsey szó nélkül magára hagyta. Tudta, hogy Jimmy Blacknek, mint a legtöbb férfinak, magányra van szüksége, amikor szétesik.

Nagy lélegzetet vesz, és lerázza magáról az emlékeket, amikor megáll egy piros lámpánál. A kereszteződésnél van a Legacy Memorial kórház táblája. Itt az idő. Felveszi a mobilját, tárcsázza a Black családot. Cseng és cseng és cseng. Két év. Két hét. Egy nap.

Ellie Black eltűnése óta Chelsey önként vállalta az összes bántalmazott nőkkal kapcsolatos esetet. Mindig rengeteg munkája akadt. Tárt karokkal fogadott minden összevert, megnyomorított, megcsonkított nőt. Tisztában van vele, hogy ez egyfajta vezeklés, amiért nem menthette meg Lydiát. Amiért nem sikerült megoldania Ellie ügyét.

A csengés félbeszakad, a vonal életre kel.

– Halló? – szól bele Jimmy. A háttérben tévé bög. Jimmy hangja karcos az álmodástól.

– Helló, Jim, Chelsey vagyok. Kat otthon van? Híreim vannak. – Közben várja, hogy Jimmy felkeltse Katet, a lányukra gondol. Látja Ellie-t lelkének csigalépcsőjén. Egy kanyarban áll. Csendes. Várva, hogy szólhasson.

Igen, itt az idő.

i

IMÁDTAM AZ ELTŰNT LÁNYOKRÓL szóló sztorikat.

A szalagcímek mindig olyan kihívóak voltak. Olyan ellenállhatatlanok. Mint lassított felvételen nézni egy karambolt. Akkor nem úgy gondoltam a lányokra, mint létező emberekre. Nem mint eleven teremtményekre, akiket brutálisan megkínoztak, a tűrőképességük határán túlra kényszerítettek. Én sosem lennék ilyen. Soha. Szégyellem bevallani, hogy egy kicsi, titkos részem elégedett volt. Azt hittem, legyőzhetetlen vagyok.

De aztán megtanultam. Megtanultam, hogy a rabsághoz nem kell se rács, se bilincs. Csak egy szűztiszta erdő a szélrózsa minden irányában. És félelem. Az a fajta, ami gennyedzik és rothad. Amitől mindenünk rángatózik. Igen. A legjobb börtönök azok, amelyeket a tulajdon elménk teremtet.

—

Ha egy gyerek eltűnik, az első negyvennyolc óra létfontosságú. Az idő a minden. A tényeket lajstromozzák és iktatják. Hova ment a gyerek? Kivel találkozott a gyerek? Mit csinált a gyerek?

Egyszerűsítsünk a dolgon. Itt az én elrablásom idővonala. Ez az, amit valószínűleg már ismer.

Az a nap ugyanúgy kezdődött, mint bármelyik. Reggel hét körül India értem jött, hogy suliba vigyen. A konyhában voltam, állva ettem a müzlit. A szomszédban dudáltak. A számba tömtem még egy púpozott kanál színes pelyhet.

Anya becsoszogott a konyhába. Álmos és kicsi volt, apu egyik pólóját és adventi koszorúkkal mintázott pizsamanadrágot viselt. Május volt. A pultnak dőlt, és a fejét fogta. Előző nap magával vitt dolgozni. Maradnom kellett zárás után is, miközben ő a barátnőivel ivott. Hazafelé nekem kellett vezetnem, mert becsípett. Megdörgölte az arcát, és összehúzott szemmel bámult a fenekemre.

– Jézus, Ellie!

Kidekoráltam a farmeremet filctollal. Hullócsillagokat rajzoltam rá, nyíllal átlőtt szíveket, meg egy embert, akinek lófeje volt.

– Mi van?

– Hogyhogy mi van? Ez egy vadonatúj farmer! Most vettem neked!

Anya folyton a pénz miatt izgult. Hogy milyen sokba kerülnek a dolgok. Hogy milyen sokba kerülök én. Néha azon töprengtem, vajon gyűlölöm-e őt. Csakhogy fájt erre gondolni. Aztán azon töprengtem, vajon ő gyűlöl-e engem. Amire még jobban fájt gondolni.

– Legközelebb én veszek magamnak farmert. – Azt is terveztem, hogy veszek egy új telefont. Ez indított be mindezt. A telefon. Az akkori telefonom ócska volt. Az akku kábé két órát bírta, aztán bedöglött. Anyától örököltem. Én pedig olyan lány voltam, aki, ha akart valamit, bármire hajlandó volt, hogy megszerezze.

Anya a pultnak dőlt, a konyhaszekrény alatt, amit apu szétvert egy hete. Dühös volt rám. „Miféle pénz? Ellie... te nem érted a lényeget!”

Tütüü! Tütüüü! Tütüüüü!

Anyu befogta a fülét.

– Jesszus! – ismételte. – Ez Danny? Kérlek, szólj neki, hogy ne feküdjön rá a dudára!

A szememet forgattam, és a mosogatóba dobtam a tálkát meg a kanalat. Anya összerándult. Az antik porcelánmosogató a házhoz járt, és több edényt eltörtünk benne, mint ahányat elmosogattunk. De most nem tört el a tál, és emlékszem, azt gondoltam: végre van egy jó napom. Micsoda idióta baromállatnak érzem most magam!

Kirohantam a konyhából, menet közben felkaptam a hátizsákomat.

– Nem Danny az. India. Ma nála alszom – hazudtam. Valami sokkal ütősebbet terveztem, mint egy pizsiparti Indiánál. Különös tehetségem volt az igazság elferdítéséhez. Mondj valamit kellő meggyőződéssel, és még magadat is át tudod verni. – Emlékszel? – provokáltam anyut. – Tegnap este mondtam.

– Ó, persze. Szívesen megismerkednék vele. Küldd majd el a számát, jó?

– Naná! – ígértem, azzal távoztam a konyhából.

– De aztán korán gyere! – harsogta anyu, mikor már útban voltam a kijáráshoz. – Holnap megyünk Sammel kismamaholmit venni!

India dudája ismét elbődült.

– Jó! – ordítottam hátra a vállam felett, kezemben a hátizsákkal. – Alig várom! – Anyu Samet és engem egyfolytában taszigált volna közelebb egymáshoz, mindig azt remélve, hogy őribarik leszünk. De nem volt bennünk semmi közös, pláne a korunk. A probléma az volt... hogy én azt gondoltam, Sam úgy kezel engem, mint egy csecsemőt, Sam pedig azt gondolta, én viselkedek úgy, mint egy csecsemő. Mikor legutóbb találkoztam Sammel, megvádolt, hogy elloptam a jogsiját. *Nem hiszem el, hogy egyáltalán eszedbe jut ilyesmi*, mondtam, vastagon adagolva hozzá a méltatlankodást.

Sam keresztbe fonta a karját dudorodó hasán. *A tárcám-ban volt, amikor tegnap este átjöttem, és most nincs sehol. Nem tűnhetett el csak úgy, Ellie!* Aztán megenyhült. *Nem szólok anyának, ha visszaadod, oké?*

De én makacskodtam, hogy nincs nálam.

Odakint India háromajtósa üresben morgott a járdaszegélyen. Bevágódtam az anyósülésre, a lábam mellé gyömszőlve a hátizsákot. A hangszóróban David Bowie szólt. India fehérszőke haja szabályszerűen világított a reggeli fényben. A kocsija búzlótt a dohtól, a szegfűszegecs cigaret-tától, az állott kávéától. Lehajtottam a napellenzőt, és kifesz-tettem a szememet. Tepertünk széles és ragadós mosollyal, gondtalanul, szabadon, miközben fogalmam sem volt, mi-lyen kevés időm maradt.

07:24-kor, becsengetés előtt egy perccel érkezünk meg. A délelőtti órák összefolytak. Biológia. Angol. Tesi. Ott vol-tam minden órán. Jeremy David, Lindsay Jackson és Steven Laurier valószínűleg arra is emlékeznek, hogyan csúsztat-ták oda nekem a hűszasokat az órák között.

12:09-kor befaltam egy automatából vásárolt szendvi-cset az iskola lépcsőjén, amelyre a BIZTONSÁGOS, FELELŐS ÉS TISZTELETTELJES szavakat mázolták fel sárga festékszóróval. Ekkor egy kar ölelte át a derekamat. Riadtan megpördül-tem.

– El!

Ő volt az. Barna bőr, kisfiús arc, szelíd szem, az a fajta, amely nem tudja jól álcázni az érzelmeket. Vállig erő, sö-tét, fényes haj. Danny. A pasim. A legjobb barátom. Életem szerelme. Éreztél már így valaki iránt? Mintha ti ketten ta-láltátok volna fel a szerelmet?

Danny rávigyorgott a szendvicsemre, amelynek már csak a fele maradt.

– Tojássaláta automatából! Bátor lány.

Vállat vontam.

– Szeretek veszélyesen élni.
– Azt tudom. Na, és milyen érzés ismét szabadnak lenni?

Említettem már, hogy az elmúlt héten felfüggesztettek? Kábítószer birtoklásáért az iskola területén. Volt egy icipici fű a szekrényemben. Washington államban nem törvényellenes. De én kiskorú voltam. Kihívták a zsarukat. A szüleim szobafogságra ítélték, tegnap azért mentem be anyuval dolgozni.

– Szuper! – tisztelegtem Dannynek. – Totál jó útra tértem. Végigmehetek a szűk és egyenes úton.

– Az égő, mert bukok a rossz kislányokra.

Aztán megcsókoltuk egymást. Az egész iskola előtt. Egy órákor becsengettek, és Dannyvel szétváltunk.

– De azért jössz ma este, ugye? – kérdeztem. Volt egy egész tekercs húszasom, és a nővérem jogsija lyukat égetett a hátizsákomon.

Danny szája megrándult. Nem akart a szemembe nézni.

– Ja, ezt akartam is mondani. Nem megy. Holnap este dolgoznom kell az étteremben. Aludnom kell, mert korán kelek.

– Ez komoly? – Eltoltam magamtól.

– Ne már, El!

– Ne már, Dé! Ez fontos.

Igazából nem volt az. Akartam egy új telefont. Elloptam Sam jogsiját, és kiterveltem egy motelbulit, ahol a srácok egy húszasért annyit ihattak, amennyit akartak. A tervnek jó haszonkulcsa volt, elegendő ahhoz, hogy vehessek egy felújított mobilt. Azt akartam, hogy Danny velem legyen az éjszaka. Már megint az a szó. Akarom. Ez a probléma? Túl sokat akartam? Sokat gondolkozom azon, hogy minden, ami történt, az én hibám volt.

– Sajnálom, de nem lehet – mondta. A folyosó lassan kiürült. Csapódtak a tantermek ajtói. Danny a homlokát az enyémnek támasztotta. – Szeretlek.

Nem mondtam vissza a szót. A szerelmet letagadni hatalmi játék. Volt bennem egy hatalmas adag ravaszság.

Danny felsóhajtott.

– Most komolyan összeveszünk ezen?

– Gondolom, rajtad múlik.

Elkomorodtam. Danny megcsókolta a szám sarkát. Ez volt az utolsó csókunk. Bár tudtam volna! Kicsit tovább maradtam volna mellette. Kicsit szorosabban fogtam volna a kezét. Elbúcsúztam volna tőle.

13:03-kor, 14:30-kor és 14:55-kor sms-ek sokaságát váltottuk Dannyvel. A tartalmuk kínos, legyen elég annyi, hogy azt akartam, egy darab szarnak érezze magát, amiért dolgozik, engem pedig lepasszol. Sok mindenre nem vagyok büszke. Ez is köztük tartozik. Önző voltam. Én voltam az a lány, aki meggyőz másokat, főleg Dannyt, hogy olyan dolgokat csináljanak, amelyeket nem kéne. Azt kellett volna mondanom, hogy hiányozni fog. Azt, hogy oda se neki, buta ötlet. Nem olyan fontos egy telefon. Menjünk inkább moziba. De én makacs voltam. Önző. Meggondolatlan.

15:07-kor ismét késtem, de ezúttal nem az én hibámból. A helyettesítő angoltanárunk az egész osztályt ott fogta két percre a kicsengetés után, hogy befejezzünk egy verset egy hőemberről a mocsárban.

India a kocsijában várt. Akkor húztunk ki a parkolóból, amikor az utolsó busz, nagyjából 15:20-kor.

15:45-kor elhagytuk Coldwellt. Dobtam egy üzenetet anyának: **NE FELEJTSD, MA INDIÁNÁL ALSZOK!** Beléírtam India számát. Küldtem egy másikat Dannynek: **WILL GUNNER IS OTT LESZ.** Utolsó, kétségbeesett kísérlet volt ez rávenni Dannyt, hogy eljöjjön a motelbe. Még Danny előtt jártam Will-lel. Az előző évben érettségizett, utána főiskolára ment

részleges kosárlabdázó ösztöndíjjal. Szünetekben hazalátogatott, és gyakran próbált újra összejönni velem.

– Kérsz egyet? – India megkínált a szegfűszeges cigivel. Elfintorodtam, és a fejemet ráztam. Vállat vont, kipöckölt egyet a dobozból, és a foga közé vette. Egyik kezével a kormányt fogta, míg a másikkal rágyújtott. A manőver meglepően kecsesre sikerült. – Na! – Megszorította a combomat. – Fel a fejjel, csajszi! Danny majd észhez tér.

Elmondtam Indiának mindent. Kivéve, hogy Danny dolgozik. És beletoldottam, hogy Danny nagyon fáradt. Talán azt is mondtam, hogy egy beszari alak. Na, és akkor mi van, ha magamat jobb fényben tüntetem fel? Minden sztoriba kell egy főgonosz. A telefonomra néztem. Danny nem írt. **HOLNAP KORÁN REGGEL GYERE!**, válaszolt anyu. **NE FELEJTSD EL SAM NAPJÁT!**

India ásított. Beledugtam az ujjamat a szájába. Letért az útról, aztán vissza. Ránk dudáltak. Egy kombi elhúzott mellettünk. India a szívére szorította a kezét, és nevetve egyenesbe hozta a kocsit.

Mentünk egy darabig, át egy hídon Astoriába, miközben egy számot hallgattunk arról, hogy az éjszaka összetörheti a szívedet. India bekanyarodott a Riverbend Motel parkolójába, pont a hirdetőtábla alá, amin a nappali és éjszakai tarifák voltak.

– Itt jó?

– Tökély – mondtam.

India már ki is küldte a népnek az sms-eket. Elnyomta a cigarettáját a hamutálcában.

– Rendben, akkor essünk neki!

Hosszú és mozgalmas éjszakára volt kilátás. Sam jogsiját használva kivettem egy szobát, aztán India és én elugrottunk egy boltba, ahol gazdagon feltöltött szeszesital-részleg volt, és lepucoltam a polcokat. Nejlontasakokban harango-

zó palackokkal távoztam a boltból. India a kocsiban, a kormányánál ülve várt.

– Hé! – kiáltott rám egy nő. Megtorpantam. Egész csinos volt hosszú, sötét hajával, nyílt vonásaival, lefelé néző szemével, és a szélről pirosra csípett arcával. – Nem tudnál segíteni? – A kocsija, egy lepukkant SUV mellett állt, karjában a babaüléssel meg a bevásárlószatyorral.

– De, persze! – Letettem a nejlonzacskóimat, és kinyitottam neki az ajtót. Napsugarasan mosolygott, bekattintotta hátulra a babaülést, elhelyezte mellette a tasakot. A baba megnyikkant az ajtó csukódására. Aztán a nő kotorászott a ridiküljében.

– Köszí – nyújtott felém egy ötdollárost.

Tiltakozva felemeltem a kezem.

– Nincs mit. – Aztán hozzátettem: – A nővérem babát vár. – Ezt nem tudom, miért mondtam.

Még szélesebben mosolygott, és visszadugta a bankót a pénztárcájába.

– Hát, akkor gratula!

Elmotyogtam egy köszönetet. Felszedtem a szatyraimat, és visszasiettem Indiához, aki nevetett, és jókislánynak nevezett. Felbontottam egy vodkát, és az anyósülésen meghúztam.

A motelben egy kisfogú fazon ácsorgott a szobánkkal szomszédos szoba ajtajában.

– Buliztok, lányok? – Cigarettát nyomott a szájához, és letüdőzte a füstöt. A körmét olyan rövidre rágta, hogy véres volt a széle.

India kihúzta magát.

– Igen, pár barátunkkal.

A kisfogú halkán füttyentett, és mosolygott.

– Ja, ja. Ha túl nagy lesz a zsufi, kiterjeszthetitek a szórakozást az én szobámra is.

India nyújtotta a kezét.

– India.

– Brett. – A kisfogú kezét fogott vele, aztán rám nézett.

– Ellie – mondtam.

– Ellie és India – ismételte a kisfogú. Elpöckölte a cigijét. – Aztán jó döntéseket hozzatok, lányok! – Visszament a szobájába, mi pedig vihogva beestünk a magunkéba.

– Hülye kretén – mondta India.

Hamarosan kezdtek érkezni a srácok. Még több pénz cserélt gazdát.

23:01-re javában tartott a buli. Negyvenen zsúfolódunk be a motelszobánkba. Borkoktélt szopogatva indultam a mosdóba. Az ajtó zárva volt. Will Gunner támasztotta mellette a falat.

– Hé! – szólt oda. – Nick és Lindsay húsz perce bent vannak. Tuti dognak. Vagy taccsolnak. Akarod, hogy elkísérjelek a benzinkútig? Használhatnád az ottani wc-t. Kibékülhetnénk. – Megnyalta a száját.

Kitört belőlem a nevetés.

– Á, nem! Magamtól is eljutok odáig.

Nem gondoltam, hogy közölnöm kellene bárkivel is, hova. Tutira vettem, hogy biztonságban vagyok. Érinthetlen. Hogy az enyém az örökkévalóság.

Elindultam. Az éjszaka hideg volt, a levegő szúrta a tüdőt. Brett, kisfogú szomszédunk a szobája nyitott ajtajában ácsorgott.

– Jól döntöttél? – Az arcát vakarászta. Elsiettem mellette, és az automaták mellett, amelyekre felírták: **EMBERKERESKEDŐK ÁLDOZATA LETTÉL? HÍVD EZT AZ INGYENES SEGÉLYVONALAT!**

Nehéz volt nem magamat hibáztatni azért, ami ezek után történt. Bár ne kellene. Bár ne lenne ez egy elretentő történet arról, mi történik azokkal a lányokkal, akik elcsámborognak az éjszakában. Azokkal, akiknek meg kell tanulniuk, hogy rossz emberek mindenütt vannak. És az igazság az, hogy a rossz emberek nem idegenek. Olyan

emberek, akikkel lefekszünk, akikkel együtt dolgozunk, akiket felnevelünk. Bár ne ezt jelentené a női lét: nem az a kérdés, hogy történik-e valami rossz, hanem hogy mikor történik.